

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 grudnia 2022 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Consiglio di Stato – Włochy) – AQ, BO, CP (C-40/20), AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ (C-173/20)/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

(Sprawy połączone C-40/20 i C-173/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Praca na czas określony – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe – Zasada niedyskryminacji – Środki mające na celu zapobieganie nadużywaniu kolejnych umów o pracę na czas określony – Stosunek pracy na czas określony w prawie publicznym – Pracownicy naukowcy zatrudniani na uniwersytecie]

(2023/C 54/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: AQ, BO, CP (C-40/20), AZ, BY, CX, DW, EV, FU, GJ (C-173/20)

Strony pozwane: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca – MIUR, Università degli studi di Perugia

Przy udziale: Federazione Lavoratori della Conoscenza Cgil, Confederazione Generale Italiana del Lavoro (CGIL), Cipur – Coordinamento Intersedi Professori Universitari di Ruolo, Anief – Associazione Professionale e Sindacale (C-40/20), HS, IR, JQ, KP, LO, MN, NM, OZ, PK, QJ, RI, SH, TG, UF, WE, XC, YD (C-173/20)

Sentencja

- 1) Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które umożliwiają uniwersytetom zawieranie z pracownikami naukowymi umów na czas określony wynoszący trzy lata, z możliwością przedłużenia maksymalnie o dwa lata, bez uzależnienia ich zawierania i przedłużania od jakichkolwiek obiektywnych powodów związanych z istnieniem tymczasowych lub wyjątkowych potrzeb, a to w celu zaspokojenia zwykłych i stałych potrzeb danego uniwersytetu.
- 2) Klauzulę 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego ustalającym na dwanaście lat całkowity czas trwania umów o pracę, które ten sam pracownik naukowy może zawrzeć, w tym z różnymi uniwersytetami i instytucjami, nawet jeśli następuje to w sposób nieciągły.

- 3) Klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które przewidują, pod pewnymi warunkami, możliwość ustabilizowania zatrudnienia pracowników naukowych w publicznych instytucjach badawczych, którzy zawarli umowę na czas określony, lecz odmawiają takiej możliwości pracownikom naukowym zatrudnionym na uniwersytecie, którzy zawarli umowę na czas określony.
- 4) Klauzulę 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, które – w drodze odstępstwa, po pierwsze, od zasady ogólnej mającej zastosowanie do wszystkich pracowników publicznych i prywatnych, zgodnie z którą od 2018 r. maksymalny okres trwania stosunku pracy na czas określony jest ustalony na 24 miesiące, w tym z przedłużeniami i odnowieniami, a także po drugie, od zasady mającej zastosowanie do pracowników administracji publicznej, zgodnie z którą nawiązywanie tego rodzaju stosunków jest uzależnione od istnienia tymczasowych i wyjątkowych potrzeb – zezwalają uniwersytetom na zawieranie z pracownikami naukowymi umów na czas określony wynoszący trzy lata, z możliwością ich przedłużania maksymalnie na okres lat dwóch, bez uzależniania zarówno ich zawarcia, jak i ich przedłużenia od istnienia tymczasowych i wyjątkowych potrzeb uniwersytetu oraz które zezwalają również, po zakończeniu pięcioletniego okresu, na zawarcie z tą samą osobą lub z innymi osobami kolejnej umowy na czas określony tego samego rodzaju w celu zaspokojenia tych samych potrzeb w zakresie kształcenia i potrzeb badawczych co w przypadku poprzedniej umowy.
- 5) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i ujętego w załączniku do dyrektywy 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, zgodnie z którymi pracownicy naukowci, którzy zawarli umowę na czas nieokreślony, mają możliwość, w sytuacji gdy uzyskali oni krajowe uprawnienia naukowe, poddania się szczególnej procedurze oceny w celu wpisania ich do wykazu profesorów nadzwyczajnych, podczas gdy możliwość ta nie przysługuje pracownikom naukowym zatrudnionym na umowę na czas określony, nawet jeśli oni również uzyskali krajowe uprawnienia naukowe, w przypadku gdy ci ostatni wykonują taką samą działalność zawodową i świadczą takie same usługi na rzecz studentów w zakresie kształcenia jak pracownicy naukowci zatrudnieni na czas nieokreślony.

(¹) Dz.U. C 161 z 11.5.2020.
Dz.U. C 19 z 18.1.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 22 grudnia 2022 r. – Komisja Europejska/Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-125/20) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 – Załącznik XI – Systematyczne i ciągle przekraczanie wartości dopuszczalnych dwutlenku azotu (NO₂) w niektórych strefach i aglomeracjach Hiszpanii – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie środki]

(2023/C 54/03)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo A.C. Becker, M. Jauredagui Gómez i M. Noll-Ehlers, następnie przez A.C. Jauregui Gómez i M. Nolla-Ehlers, i, wreszcie, M. Noll-Ehlers i E. Sanfrutos Cano, w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: początkowo S. Jiménez García i J. Ruiz Sánchez, a następnie przez J. Ruiz Sánchez, w charakterze pełnomocników)

Sentencja

1) Królestwo Hiszpanii:

- nie zapewniając, aby nie przekraczano w sposób systematyczny i ciągły, po pierwsze, rocznej wartości dopuszczalnej dwutlenku azotu (NO₂) począwszy od 2010 r. do 2018 r. włącznie, w strefach ES 0901 Obszar Barcelony i ES 1301 Madryt, a także, począwszy od 2010 r. do 2017 r. włącznie, w strefie ES 0902 Walleès – Baix Llobregat, i, po drugie, godzinowej wartości dopuszczalnej NO₂ począwszy od 2010 r. do 2018 r. włącznie, w strefie ES 1301 Madryt, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy, oraz